

Een vreemdeling in eigen land.

Vorige week zijn we terug gekomen van een reis naar Roemenië. Oorspronkelijk was dit niet de bedoeling, maar in de afgelopen periode hebben we een grote hoeveelheid met bijzonder materiaal bij elkaar verzameld.

Zoals u misschien nog weet zijn we het vorig jaar er met de Kerstdagen geweest, en net zoals hier probeert men ook daar voor het Kerstfeest de zondagschool, en het kerkkoor van een pakketje te voorzien. Nou ja pakketje, het was een plastic zakje gevuld met potje bruine bonen, zakje rijst, reep chocolade, 2 sinasappels en 5 mandarijntjes. Voor de zondagschool was er nog iets speciaals, een zo goed als nieuwe gebruikte knuffel. We hebben toen gedacht, toen wij op de zondagschool waren direct na de oorlog zag ons pakketje er heel anders uit.

Je denkt over deze situatie na en verteld het hier en daar. En ja hoor een broeder uit Almere werkt bij een groot bedrijf en vertelde, we gaan eens op zolder kijken want ik denk je te kunnen helpen. En dit was ook zo, nog nooit meegemaakt, 2 soorten geurtjes, een ringetjes in een keurig doosje, kleurrijke shawls, kinderhorloges, Body warmers, een bal spel, sporttassen en kinderspeeltjes, te gek voor woorden en... helemaal Nieuw !

Van een broeder uit Voorburg kregen we 15 stuks nieuwe pakken en colberts, en nieuwe schoenen. Nogmaals het was niet de bedoeling maar hier kun je toch niet voor thuis blijven?

Voor dat ik iets wil schrijven over het leven in Roemenië moest ik dit toch even kwijt.

Het is geen toevaligheid geweest, dat we juist in die week in Tinca waren. We hebben meegemaakt dat het soms helemaal niet zo prettig is om in dit land te wonen, zeker niet als Hongaar. In voorgaande jaren is er over dit onderwerp wel eens gesproken, maar dat het zo heftig zou zijn, hebben we nooit kunnen denken. Berke Sándor geboren en getogen in Roemenië, woont 20 jaar in Tinca, maar tot op de dag van vandaag voelt deze man aan den lijve wat het betekend een vreemdeling in eigen land te zijn. Eigenlijk gaat er geen dag voorbij dat hij op welke manier dan ook gepest en vernederd wordt. Maar door genade van de Heer blijft hij gaan, met veel bewondering volgen wij hem deze afgelopen 20 jaar. Hij is boer, manager van het Verzorgingstehuis, en preekt in verschillende plaatsen.

In de afgelopen jaren hebben wij brieven verstuurd naar vertegenwoordigers van de EU, met de vraag hoe worden de EU gelden verdeeld.

Het antwoord was als volgt, alles gaat naar Boekarest, daarvan wordt het geld verdeeld naar steden en dorpen, waarvan de Hongaarse burgemeesters inmiddels allemaal zijn vervangen door Roemeense vertegenwoordigers. Nog nooit heeft dit tehuis enige subsidie in welke vorm dan ook gekregen.

Afgelopen week hebben we meegemaakt dat het voor deze man werkelijk te ver kan gaan, er moest een notarieel stuk getekend worden voor de verkoop van een stukje grond t.b.v. de gemeente Tinca. Reeds 20 keer is Berke Sándor hier voor op het gemeente huis ontboden, maar ieder keer klopte er iets niet en was er gerommeld met de aanvraag, waarna voor een volgende aanvraag opnieuw betaald moest worden.

Eindelijk dan afgelopen donderdag zou er getekend kunnen worden, ook op die dag moest deze notaris dit afwijzen vanwege onduidelijkheden in het stuk, wat opgemaakt is door een Roemeens ambtenaar, hij kon weer gaan.

Berke Sándor hebben we nog nooit zo kwaad gezien, en verschrikkelijk teleurgesteld. - Waarom doen ze ons dit aan? wij voldoen aan alle regels van de Roemeense overheid, betalen op tijd belasting, en sociale lasten voor onze werknemers, maar zij blijven op alle fronten in gebreke.-

Het was goed dat we er weer waren, te kunnen delen in de vreugde over een auto vol nieuwe cadeautjes voor der Kerst, maar ook te kunnen delen in hun tegenslagen en verdriet.

Namens Berke Sándor en zijn vrouw Katinka willen wij allen hartelijk danken die het mogelijk hebben gemaakt dat we deze waardevolle reis hebben kunnen maken.

Hartelijke groet,

Gert en Leida.